

ELKÖSZÖNŐ

Nagy Péter június 17-i naplójegyzése: „elindultam hazafelé a fürdőből, a feleségem ott maradt, ott még mindig hideg volt”, majd a továbbiakban az indulásával, érkezésével kapcsolatban ír. Ezek szerint Iglóról 9.35-kor indult haza, majd Kassán-Miskolcon keresztülhaladva Füzesabonyban 16.07-kor szállt fel a Debrecen felé közlekedő vonatra, ahová 20.00 kor érkezett meg. Debrecenből Karcagra pedig 23.32-kor, de ezúttal nem a Vásártérre, hanem a Nagyállomásra. Ezzel ért véget a szepesi utazása, s másnap, június 18-án már kint volt „bökönyt forgatni”

Mostani utazásunkkal mi megkíséreltük a századelő szepesi világát felidézni, de a változás, a fejlődés talán éppen a turisták által leginkább látogatott helyeken a legszembetűnőbb. Utak épültek, víztározók létesültek, a városok átalakultak és bizony a szepesi erdők is egyre inkább kultúrerdőkké válnak. A természet és a szepesi városok, várak nagyszerűsége mégis csodálattal tölt el bennünket. Azzal a csodálattal, amellyel a századforduló emberét is megragadta. Pedig mi is megváltoztunk, hiszen hazatérve kevés turista, kiránduló megy ki „bökönyt forgatni” Mégis valljuk: (továbbra is) „nagyszerű vidék ez a szepesi erdőség”!